

degom was nog niet weg. Het was als hief zich de Gemeente naar den hemel op en als boog Hij zich nog naar zijn bruid op aarde neder. Men leefde nog met Hem voort, men dronk nog den adem zijner lippen in. Men was in zijn Jezus zoo gelukkig, zoo blijde, zoo rijk. En dies zong men. Zong aldoor. Zong voor den Christus zijn morgenzang en zijn avondlied. Het was een jubelend legioen, dat door zijn lofzang de wereld overwon. Ware ons een photographie van zulk een eerste Gemeente bewaard, ge zoudt een kring van louter blijden, met een hooger en glans op het gelaat, in teekening zien. Zelfs hun sterfhuizen waren geen huizen des geklags. Hun Koning, „die onder hen was”, wierp over elke smart het lichtkleed zijner eeuwige Liefde. Nog met den tijger in het worstelperk, nog met den scherprechter achter zich, nog met de vlam in het hout ontstoken, zongen ze, zongen altijd door, om het in den doodsnik gesmoorde lied ijlings voor den Troon weer aan te stemmen!

En thans.... misschien in het eerste droomleven der bekeering, wellicht in den koesterenden gloed eener opwekking, voeg er bij, na een eerste Avondmaal, in een ure van optrekking in den gebede, soms nog een toon daarbinnen, als een nagalm van dat machtig jubelen, maar in de Gemeente een versterving van levenskracht, een verkoeling der liefde, een verstommen van het lied, een spreken van Jezus, een twisten over Jezus, maar geen wonen met Hem in de Tabernakelen des Lichts. Men treurt en klaagt. De Bruidegom is van ons gegaan en de Bruiloftskinderen hebben zich verstrooid en weenen. En niet slechts dat men den Koning niet meer ziet, nauwelijks nog met Hem rekent, maar het ligt alles zoo bandeloos, zoo machteloos uiteengeslagen, dat men van de hemelen schier niets meer speurt, van het Koninkrijk nauwelijks de grenspalen meer aanwijst, en spottend ons door de wereld vragen hoort: „Is er dan geen Koning onder u, dat ge